

19 வயதுப்பிரிவு

(01.01.1998 – 31.12.1999 வரையில் பிறந்தோர்)

தமிழர் வரலாற்றில் அறப்போர்

“அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறமே கூற்றாகும்” என்று அறத்தையும் அறக்கோட்பாடுகளையும் வையகத்திற்கு உணர்த்திய முதற்குடி தமிழ்க்குடி! வீரத்தின் மிடுக்கோடு நிமிர்ந்து நின்ற எங்கள் இனத்தை ஆளுகின்ற உரிமையைச் சிங்களத்தின் கையில் கொடுத்து வரலாற்றுத் தவறிழைத்தனர் ஆங்கிலேயர். அதனால் தமிழர் கொண்ட சிங்களம் எம் இனத்தின் இருப்பையும் மரபுவழித் தாயகத்தையும் பறிக்க நினைத்தது.

ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் அறவழியில் தொடக்கப்பெற்றது. அறப்போர் செய்த எம்மவர்களைத் தங்கள் அடக்கு முறைகளால் முடக்கிவிட்டு மறப்போரைத் தொடக்கி விட்டவர்கள் துட்டகைமுனுவின் பேரப்பிள்ளைகள் தானே! தம் இனம் காக்கப் போரிட்ட தமிழ்ச்சமூகம் மீது சிங்களம் சினம் கொண்டு பாய்ந்தது. குண்டு மழைதனைப் பொழிந்தது. எங்கள் தேசம் எரிந்தது, வாழ்வு சரிந்தது. பின்பு தான் எமக்குப் புரிந்தது “வன்முறையை சகித்துக்கொள் என்பதும் ஒரு வன்முறை” என்று! நாம் எந்த ஆயுதம் எடுக்க வேண்டும் என்பதை தீர்மானிப்பவர்கள் எங்கள் எதிரிகளே!

அஹிம்சை என்னும் அரிதாரம் பூசித்திரிந்த இந்தியத்தின் பொய்த்திரையைத் தங்கள் அறப்போரால் கிழித்தெறிந்தவர்களல்லவா அன்னை பூபதியும் அண்ணன் திலீபனும்! யாருக்கும் எந்தவித தீங்கும் விளைவிக்காது தங்கள் கோரிக்கைகளை மட்டுமே முன்னிறுத்தித் தம்மை வருத்தி, பட்டினி கிடந்து, பசியால் மெலிந்து, பாயில் கிடந்து, பாடையில் விழுந்த மறவரெல்லாம் அறத்தின் வழி நின்றவர் தானே!

வீரியமிக்க மறப்போர் செய்த பொழுதும் அதில் அறக்கோட்பாடுகளை கடைசிவரை கடைப்பிடித்தவர்கள் நாங்கள். அனைத்துலக அதிகார மையங்களின் கண்முடித்தனமான முடிவுகளால் ‘அறம்’ என்னும் சத்தியம் சிதைந்தது. புறம் நின்ற அதர்மம் நுழைந்தது. தமிழர் வாழ்வு அடியோடு குலைந்தது.

உடமைகளோடு ஓடி வந்தோம். கொஞ்சத் தூரத்தில் அவைகளை விட்டு, உறவுகளோடு ஓடினோம். அதன் பின் உயிரோடு ஓடினோம். பின்னர் எங்களை விட்டு உயிர் ஓடியது.

என் சகோதரியைக் கேட்டேன் புதைகுழியைத் தோண்டிச் சொன்னார்கள்! என் தாயைக் கேட்டேன் கிழிந்த சேலையொன்றைக் காட்டினார்கள்! என் தந்தையைக் கேட்டேன் வெலிக்கடைச் சிறைக்கு வழி சொன்னார்கள்! என் காணியைக் கேட்டேன் காவலரணைக் காட்டினார்கள்!

விளக்குகளை அணைத்து விடலாம், சூரிய உதயத்தை மறைத்துவிட முடியுமா? எங்கள் மூச்சை அடக்கிவிடுவதால் வீசும் காற்றை நிறுத்திவிட முடியுமா? பூக்களைப் பறித்து விடுவதால் வசந்தம் வருவதை தடுத்து விட முடியுமா?

ஒரு தேசிய மக்களுக்கு இன அழிப்புக்குள்ளாகி அடையாளமற்றுப் போனால் அவர்கள் மீண்டும் நிமிர்ந்து எழ, எழுச்சி கொண்டு போராட சில சகாப்தங்களோ அல்லது பல தசாப்தங்களோ ஆகலாம். ஆர்மேனியர்கள், ஜப்பானியர்கள், யூதர்கள் இவர்களுக்கெல்லாம் இதுதான் வரலாறு. ஆனால் ஒரு தேசிய இனம் தன் நிலத்தையும் பலத்தையும் இழந்து, பல இலட்சம் மக்களையும் பறிகொடுத்து ஆதரவற்று நிற்கும் நிலையிலும் வெறும் எட்டே ஆண்டுகளுக்குள் இலட்சியத்தால் ஒன்றுபட்டு வான் பிளக்க தங்கள் உரிமைக் குரலை முழக்க முடியுமென்றால், அது ஒன்றை இனத்தால் மட்டுமே முடிந்தது. அது தமிழினம் என்பதை ‘எழுக தமிழ்’ என்னும் அறப்போர் மூலம் மீண்டும் வரலாறு பதிவு செய்து கொண்டது.

சிங்கள இராணுவத்தின் காணிப் பறிப்புக்கு எதிராகவும், இராணுவத்தால் உயிருடன் கைதுசெய்யப்பட்டு காணாமல் ஆக்கப்பட்ட தமிழர்களின் நிலையை வெளிப்படுத்தக் கோரியும் தாயகத்தின் பல பகுதிகளில் அறப்போராட்டங்களை மக்கள் முன்னெடுத்துள்ளார்கள். அந்த மக்களின் போராட்டங்களுக்கு வலுச் சேர்க்கும் முகமாக தமிழர் வாழ்கின்ற நாடுகள் எங்கும் அறவழிப்போராட்டங்கள் நிகழ்த்தப்பட்டு வருகின்றன.

இனப்படுகொலை நடத்திய இடத்திலிருந்து தங்கள் நீதிக்கும் இன விடுதலைக்குமான அடுத்த நகர்வைத் தொடங்கி இருக்கிறது தமிழ்ச்சமூகம். இப்போராட்டங்களை ஒன்றுதிரண்டு வெற்றியாக்க வேண்டியதும், ஒற்றுமையாக முன்னகர்த்த வேண்டியதும் நம் அனைவரினதும் கடமையாகும். அறப்போர், மறப்போர் என இரு போரிலும் தம் உயிரைத் துச்சமெனத் துறப்போர் எங்கள் மறவோர். இங்கு இருப்போர் இதை மறந்தால், மறப்போர் வாழ்வை இனிப் பிறப்போர் பழிப்பர். இதனையுணர்ந்து எங்கள் கடமைகளைச் செவ்வனே செய்வோம். தர்மத்தின் வாழ்வுதன்னைச் சூது கௌவும், ஆனால் தர்மம் மறுபடியும் வெல்லும் என்ற நம்பிக்கை எங்கள் அனைவரிடத்திலும் இருக்கட்டும்.

நன்றி, வணக்கம்.